

– Ez nem tűnik lehetetlennek – felelte.

Csend következett, amitől mindketten feszengeni kezdtünk. Megkínált teával.

– Meg kell kérjelek, hogy tölts magadnak. – Fel-emelte a jobbját, hogy megmutassa, miért. Remegett a keze, mint a nyárfalevél.

Aztán csak ültünk tovább.

– Szép a háza – mondtam.

– Most erről akarsz inkább beszélni?

Finkelmann közelebb hajolt hozzám. A bozontos szemöldöke a homlokára kúszott.

– Remélem, nem számítottál valami nagyjelenetre, mint a moziban. Hogy majd egymás karjába om-lunk, te azt mondod, „Apám! Apám!”, én meg, hogy „Fiam! Fiam!”.

– Dehogya is.

– Akkor jó.

Joséphine ismét bejött, ezúttal az én Mandy kutyám-mal, akivel ez volt az első találkozásunk. Finkelmann megvásárolta őt a biztonságtechnikai cégtől. Mandyt testőr-kutyának képezték ki, ami azt jelenti, hogy ha valaki a gazdájára támad, azt parancsszóra ártalmatlanná teszi. Jelen pillanatban Joséphine-t tekintette a gazdájának.

Mikor Joséphine ajtót nyitott, a kutya a lába mel-lett ült, és bizalmatlanul a levegőbe szimatolt. A nagy barna szeme rám szegeződött. Joséphine pontosan

tudta, mit kellene mondania neki, hogy bukfacez-zen, pacsit adjon, vagy miszlikbe tépjén engem. Ám közölte a kutyával, hogy barát vagyok, mire Mandy majd kiugrott a bőréből, csóválta a farkát, és a ké-pembe nyalt.

Joséphine egy fotóalbumot hozott nekünk. Nyil-ván Finkelmann kérte meg rá. Most rajtam volt a sor, hogy kísértetet lássak. A fekete-fehér fotókon, ame-lyek az albumban sorakoztak, én szerepeltem. Én Finkelmann szüleivel meghitten a karácsonyfa körül, én Finkelmann osztálytársaival egy iskolai előadáson, én, amint Finkelmann feleségének az ujjára húzom a gyűrűt, és így tovább.

– Ez némileg leegyszerűsíti a kérdést – mond-tam. Finkelmann becsukta, és az asztal közepére lökte az albumot. – Honnan ismerte az anyámat? – kérdeztem.

– Mondd csak, kölyök, tudod te, hogy ki vagyok én?

Most tudatosult bennem, hogy idáig nem mutat-koztam be, és anyám sem írta meg a nevét. Bevallot-tam hát, hogy a leghalványabb elképzelésem sincs róla, ki ő.

– A holdról meg a csillagokról csak hallottál? – kér-dezte.

– Azokról igen.

– Akkor rólam is. Akkor már rólam is hallanod kellett.

Ezután megmondta, ki ő, én meg elröhögtem magam.

HERNÁDI ANNA BORBÁLA

Hypo

*Kimostam mindenből az életet,
Megint vegytiszta halott vagyok.
Ügyeltem, hogy egy folt se maradjon,
Ne érezzem, hogy mi maradok.
De néha, ha korán ébredek,
Még érzem magamon a hypo-szagot.*

Apróhirdetés

*Majdnem terhes, majdnem házas,
Zavarodott nőnemű lény
Otthont keres régi önmagának.
Ingyen elvihető, egyszer használt
Egyszemélyes, kitartó,
De kis teherbírású
Háztartási személyzet.
Leveleket nem kérek, csak hívjon,
És megbeszéljük az egészséget.*